

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 maja 2013 r.

Sąd Okręgowy w Zamościu II Wydział Karny w składzie :

Przewodniczący: SSO Urszula Zwolak

Sędziowie: SO Lesław Dąbrowski (spr.)

SO Mirosław Kędrak

Protokolant: st. insp. sąd. Joanna Sadło

przy udziale Prokuratora Prok. Okręg. Krzysztofa Borka

po rozpoznaniu w dniu 28 maja 2013 roku

sprawy **A. T. (1) i A. T. (2)**

oskarżonych z art.284§2 kk i art.270§1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonej, oskarżycielkę posiłkową B. G. i pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej A. G.

od wyroku Sądu Rejonowego w Hrubieszowie

z dnia 29 stycznia 2013 r. sygn. akt II K 857/12

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelację obrońcy oskarżonej A. T. (2), pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej A. G. i oskarżycielki posiłkowej B. G. za oczywiście bezzasadne ;

II. zasądza od oskarżonej A. T. (2) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 130 (sto trzydzieści) złotych tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze ;

III. wydatki postępowania odwoławczego związane ze sprawą oskarżonego A. T. (1) ponosi Skarb Państwa.

/-/ Na oryginale właściwe podpisy.

Sygn. akt II Ka 389/13

UZASADNIENIE

Na zasadzie art. 457 § 2 kpk w zw. z art. 423 § 1a kpk niniejsze uzasadnienie ogranicza się do oskarżonej A. T. (2).

A. T. (2) została oskarżona o to, że w dniu 25 stycznia 2010r. w H., w celu użycia za autentyczny podrobiła podpis swojej bratowej A. T. (2) na zeznaniu o wysokości osiągniętego dochodu w roku podatkowym 2009 – PIT 37, w ten sposób, że własnoręcznie nakreśliła jej imię i nazwisko w miejscu przewidzianym na podpis małżonka – to jest o czyn z art. 270 § 1 kk.

Wyrokiem z dnia 29 stycznia 2013r., sygn. akt II K 857/12 Sąd Rejonowy w Hrubieszowie oskarżoną A. T. (2) uznał za winną zarzuconego jej czynu, stanowiącego przestępstwo z art. 270 § 1 kk i za to na podst. art. 270 § 1 kk wymierzył jej karę samoistnej grzywny w liczbie 60 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej grzywny w kwocie 20 złotych; na podst. art. 624 § 1 kpk zwolnił ją od kosztów sądowych ponad kwotę 100 zł .

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonej, który wydany wyrok zaskarżył w całości i zarzucił mu :

a) obrazę przepisów prawa procesowego w postaci art. 4 kpk w zw. z art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk, polegającą na: ustaleniu, że oskarżona działała z zamiarem umyślnym kierunkowym, w sytuacji, kiedy z jej wyjaśnień oraz wyjaśnień A. T. (1) i zeznań zawnioskowanych świadków wynika, że nie miała świadomości, że podpisuje się pod dokumentem PIT żony swojego brata o takim samym imieniu i nazwisku; przyjęciu, w oparciu o akta innej sprawy, że oskarżona dopuściła się zarzuconego jej czynu, ponieważ była świadoma, w sytuacji, gdy przedmiotowe postępowanie dotyczyło innego stanu faktycznego, innego okresu oraz zostało warunkowo umorzone;

b) błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że zachowanie oskarżonej wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 270 § 1 kk, podczas, gdy prawidłowa analiza materiału dowodowego do takiego wniosku nie uprawnia, ponieważ oskarżona nie zrealizowała ustawowych znamion zarzuconego jej czynu wobec braku zamiaru.

Wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej, ewentualnie uchylenie tego wyroku i przekazanie jej sprawy do ponownego rozpoznania.

Rozpoznając apelację Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Apelacja obrońcy wniesiona na korzyść oskarżonej A. T. (2) jest bezzasadna w stopniu oczywistym. Wbrew wywiedzionemu w apelacji przekonaniu obrońcy, prawidłowe są ustalenia sądu pierwszej instancji, przyjmującego za udowodnione to, że oskarżona A. T. (2) wiedziała o tym, że podpisując się, swoim co prawda imieniem i nazwiskiem, jednakże w dokumencie, który został sporządzony w imieniu jej bratowej, również A. T. (2), stworzyła pozory, że dokument ten pochodzi od innej osoby (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 września 2004r., sygn. akt III KK 336/93 – Lex nr 109458). Z formularza dokumentu PIT 37 wynika, że będące treścią tego dokumentu zeznanie o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) w roku podatkowym 2009 dotyczyło A. T. (2), urodzonej w dniu (...), będącej małżonką podatnika A. T. (1) i zamieszkałej w D. (k. 22). W żadnym razie nie dotyczyło oskarżonej A. T. (2), urodzonej w dniu (...) i zamieszkałej w S.. Nie budzi zatem wątpliwości to, że podpisując owo zeznanie podatkowe jako (...) oskarżona nie podpisywała go we własnym imieniu, a tylko w imieniu swojej imienniczki - bratowej A. T. (2). Doszło zatem do zrealizowania przez nią przedmiotowej części zespołu znamion przestępstwa tzw. fałszu materialnego opisanego w art. 270 § 1 kk. Tychże ustaleń wniesiona apelacja zdaje się zresztą nawet nie kwestionować. Sąd Okręgowy akceptuje również ustalenia sądu meriti w przedmiocie realizacji części znamion o charakterze podmiotowym, w postaci umyślności, w formie zamiaru bezpośredniego. Przedstawiona przez ten sąd analiza materiału faktograficznego w całokształcie przeprowadzonych w toku przewodu sądowego dowodów nie nosi cech zarzucanej jej dowolności. Oceny sądu a quo są logiczne, zgodne z doświadczeniem życiowym i znajdują odzwierciedlenie w rzeczywistości. Trafnie konstatuje sąd pierwszej instancji, że wyjaśnienia oskarżonej, w których twierdziła, że podpisując rzeczne zeznanie była przekonana, że czyni to we własnym imieniu, w kontekście okoliczności zdarzenia, nie są wiarygodne. Nie jest bowiem możliwe, w świetle zasad doświadczenia życiowego, aby składając podpis w dokumencie podatkowym oskarżona nie dostrzegła tego, że złożyła go w rubryce „podpis małżonka”, szczególnie, że sama była osobą niezamężną. Niezależnie od tego, trzeba stwierdzić, że czynność składania zeznań podatkowych jest na tyle doniosła dla interesów podatnika, że praktyka nie zna przypadków podpisywania formularzy PIT „w ciemno”, o ile przedstawiający do podpisania ów dokument nie zajmuje się profesjonalnym rozliczaniem podatnika. Z akt sprawy zaś nie wynika, aby A. T. (1) zajmował się tego rodzaju działalnością. W kontekście tych okoliczności oraz w sytuacji, kiedy oskarżona nie po raz pierwszy już dokonywała takiego podpisania, ponieważ z ustaleń prawomocnego wyroku z dnia 29 maja 2012r., sygn. akt II K 783/11 wynika, że złożenie podpisu na zeznaniu podatkowym w imieniu żony brata w roku 2010, było prostą kontynuacją jej zachowania z lat 2008 – 2009 (por. k. 43), zarzuty apelacji, podważające w tych częściach ustalenia sądu pierwszej instancji są nietrafne. Powołane w tejże apelacji orzeczenie Sądu Najwyższego z 31 sierpnia 2007r. , sygn. akt V KK 39/07 nie może mieć zastosowania w niniejszym przypadku, ponieważ dotyczy faktury VAT, a nie zeznania PIT 37. Tak samo, w sytuacji, kiedy pokrzywdzona działaniem oskarżonej A. T. (2) nie wyrażała zgody na podpisywanie przez oskarżoną w jej imieniu zeznania podatkowego za rok 2009, nie można twierdzić, że w jej zachowaniu brakuje elementu karygodności, w postaci społecznej szkodliwości takiego czynu. Czyn ten w żadnym razie nie można traktować jako szkodliwy w

stopniu znikomym, ponieważ z inkryminowanego zachowanie oskarżonej wynikała dla pokrzywdzonej istotna szkoda, poprzez ułatwienie przywłaszczenia przez jej męża A. T. (1) należnej pokrzywdzonej części nadpłaconego podatku. Wymierzona oskarżonej kara w postaci samoistnej grzywny w niewielkiej w istocie wysokości nie jest surowa.

W tym stanie wniesiony środek odwoławczy, jako bezzasadny w stopniu oczywistym nie zasługiwał na uwzględnienie, nawet w części.

Rozstrzygnięcie o kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze uzasadniają przepisy art. 636 § 1 kpk

Wobec powyższego Sąd Okręgowy orzekł, jak w sentencji wyroku.

/-/ Na oryginale właściwe podpisy.